

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 15801/2024
22.08.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Драгане Маринковић, председника већа, Зорице Булајић, Ирене Вуковић, Јелице Бојанић Керкез и Радославе Мађаров, чланова већа, у парници тужиоца Републике Србије, Основног јавног тужилаштва у Нишу, против туженог АА из ..., чији је пуномоћник Милан Трајковић, адвокат из ..., ради заштите од насиља у породици, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против решења Вишег суда у Нишу Гж2 17/24 од 04.04.2024. године, у седници одржаној 22.08.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против решења Вишег суда у Нишу Гж2 17/24 од 04.04.2024. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог изјављена против решења Вишег суда у Нишу Гж2 17/24 од 04.04.2024. године.

Образложење

Решењем Основног суда у Нишу П2 714/23 од 11.12.2023. године, одбијен је као неоснован захтев туженог да се тужилац обавезе да му на име накнаде трошкова парничног поступка исплати износ од 130.500,00 динара.

Решењем Вишег суда у Нишу Гж2 17/24 од 04.04.2024. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба туженог и првостепено решење је потврђено. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован захтев туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против решења донетог у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, с тим што је предложио да се ревизија сматра изузетно дозвољеном (члан 404. ЗПП).

Применом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 55/14, 87/18 и 18/20) у вези са чланом 92. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“, број 10/23), посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања

судске праксе, као и када је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни суд цени у већу од пет судија.

У конкретном случају, тужени је изјавио посебну ревизију против решења којим је одбијен његов захтев за накнаду трошкова парничног поступка у вези са породичним односима. Решење којим се одлучује о захтеву странке за накнаду трошкова поступка у вези са породичним односима доноси се у сваком конкретном случају по слободној оцени суда, водећи рачуна о разлозима правичности, применом одредбе члана 207. Породичног закона („Службени гласник РС“, бр. 18/05, 72/11 – др закон и 6/15), која пружа могућност суду да одлуку о трошковима не заснива искључиво на основу успеха, односно сразмере успеха странака у спору, већ да тај критеријум садржан у одредби члана 153 Закона о парничном поступку, коригује разлозима правичности. Због тога нису испуњени услови за одлучивања о посебној ревизији нити постоји потреба да се размотре правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и новог тумачења права.

Имајући у виду напред изнето, Врховни суд налази да у конкретном случају нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као о изузетно дозвољеној, применом члана 404. став 1. ЗПП, па је одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије на основу члана 410. став 2. тачка 5. у вези са чланом 420. став 6. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Дозвољеност ревизије против решења другостепеног суда регулише одредба члана 420. ЗПП којом је прописано да странке могу да изјаве ревизију и против решења другостепеног суда којим се поступак правноснажно окончава (став 1. овог члана), док је у ставу 6. наведеног члана прописано да се у поступку поводом ревизије против решења сходно примењују одредбе овог закона о ревизији против пресуде.

Закон о парничном поступку у члану 28. прописује да ако је за утврђивање стварне надлежности, права на изјављивање ревизије и у другим случајевима прописаним у овом закону меродавна вредност предмета спора, као вредност предмета спора узима се само вредност главног захтева (став 1), док се камата, уговорна казна и остала споредна тражења, као и трошкови поступка не узимају у обзир ако не чине главни захтев (став 2). Према томе, под главним захтевом у смислу наведеног члана подразумева се захтев странке због кога се поступак води, док се споредним тражењем сматрају захтеви странке који су акцесорне природе у односу на главни захтев.

Имајући у виду да је ревизија изјављена против решења којим је одлучено о трошковима поступка, што не представља главни захтев, већ споредно тражење, то ревизија туженог изјављена против ове врсте одлуке, није дозвољена применом члана 410. став 2. тачка 5. у вези са чланом 420. ЗПП.

На основу изнетог, применом члана 413. у вези члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Драгана Маринковић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић